

μας, να θέλουμε να ξεσωमारίσομε το άσχημο γομάρι των άτιμιών μας, και να το φωτώσομε σαν 'Ανεύθυνο. Του καμάρω Σύνταγμα κατά το κέφι και κατά την τύχη μας. Τότε θέλομε γομφωμένη για τα ρουσφέτια και τις άτιμιές μας, μα όταν ακούονται τα τριζυμάτα της σάπιας Μας, όταν φανερόνουνται τα σπυργιά του Σκολαστικισμού Μας, φωνάζουμε και τότε θέλομε νάνε Μίγας 'Αλέξανδρος, ή τουλάχιστο, λείε, Κάρολος, λείε, της Ρουμανίας.

Και αντίς να ξεστρωθώσομε και να θέσομε τα θεμέλια μιζς 'Αληθινά Λαϊκής και Δημοτικής 'Εκπαίδευσης, που μόνο με τέτοια θα μπορούσομε να υψώσομε το λαό στο Πολίτευμά του, και στο άγαμέταξ να περιορίσομε μόνοι μας την χαλάνωτη όχλοκρατία, είπα παίρνοντας από τους άγγέλους, τρ' δις καίωμα του ψήφου, είπα δίνοντας 2 και 3 και 5 ψήφους στους Οικογενειάρχες και στους γραμματισμένους και σ' εκείνους που πλερώνουν περισσότερα, που μόνο έτσι θα μπορούσομε να ελευθερώσομε και να ήθικοποιήσομε λιγάκι το Βουλευτή και ενώ εξακολουθώσομε να πλαστικολογώσομε ανάσχυοντα το Δημόσιο, ήθέλαμε να μ'ας συμμαζώξω, ή Βασιλέας, σάματι νάτανε δυνατό να το κάμη χωρίς να τότε διώξομε σε 24 ώρες.

Και όταν για την ήσυχία της κεφαλής του, και για να μη δώσει άφορμή στους δημοκόπους να ρεζιλεύουν τους 'Αριστογείτονες, προσπαθεί όπως μπορεί να γλυτώση ότι είνε δυνατό, τότε να το Ντεληγιάννη σας με τις σκνίδες να λήη ότι φταίνουν «Οί 'Άλλοι», να το Ραλλάκο σας να δείχνη ύβρίζοντας το Παλάτι, να το Λεβίδη σας, καλέ, τον έντιμότατο να φωνάζη ζήτω ή δημοκρατία κτλ. κτλ.

'Επρεπε ν' άσουν' εδώ αυτές τις μέρες, να βλέπετε και να κουνετε κάτι τενεκέδες, δικοσταβίλους, ψωροδασκάλους, απογόνους, και λογίων των λογίων σάπιλες να φωνάζουνε θριαμβευτικά: «Τόν ιδιώξαμε πιά», «ελευθερωθήκαμ' επί τέλους», απάει στο διάολο και άλλα τέτοια άχρεία, για να σκέφτεσαι αν όχι μόνο περιττό και άνώφελο, παρά και άισχρό ακόμα θάτανε να κάθεστε να δουλεύετε και χαλάτε το μυαλό και το σηκότις για τον άτιμο αυτό Λαό.

Ξέρουμε πώς είνε πολλοί, —και άπίστευτο— δημοτικιστάδες ακόμα, που έχουνε ενάντιες ιδέες. 'Ας βγούνε να τις μολοήσουνε καθαρά και ξάστερα. Νά τις συζητήσομε.

Για να δώσομε αν θα μπορεί κανείς να περιμένη ακόμα τίποτα από το σάπιο 'Ελλαδικό καρπούζι του Γιαννιόπουλου, ή αν δεν θα πρέπει, να φεύγη όπως όπως, να γίνεται ξένος υπήκοος, και δουλεύοντας τίμια σε καμιά ξένη χώρα να βγάνη το ψωμί των παιδιών του, και να περιμένη με πέτρα την καρδιά να δη το όριστικό θάψιμο των όνειρων του 21, και την καινούργια υποδούλωση—χειρότερη από του 1454— που έτοιμάζουσε στο δυστυχισμένο το έθνος οι Νεοελλαδικοί φιλελεύτεροι 'Ελευτερωτές! και Τυραννοχτόνοι.

Χανιά τις 4 του Σεπτεμβρίου 1906.

ΓΙΑΝΝΗΣ Θ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

'Ο πατέρας. 'Εσύ, παιδί μου, την έκαμες αυτή τη ζουγραφιά;

Το παιδί. Ναι, πατέρα...

'Ο πατέρας. Και δι' μου λές σαν τι παρασταίνει;

Τα παιδί. Μα δι' θυμούμαι πιά, μπαμπάκα.

'Ο άντρας της κυρίας. Φτάνει πιά! Μην πικραίνεσαι πιά τόσο για το θάνατο της πεθεράς σου... Θα την ξαναγαμώσεις στον άλλο κόσμο.

'Η κυρία. 'Αλήθεια, αλήθεια... Δεν το σκέφτηκα.

ΒΑΙΔΙΚΟΝ ΥΜΝΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ ΘΕΟΥΣ (Ργ. 8, 30)

Ανέλικος ούτος κατέβησας,
Κι' όστις κανέναν μας παιδί,
'Ω δούλε, μεγάλον
'Ομοιωσέναι σε,
Χαλαρόν γενεάς όχλου,
Εκ καινεμύρου.

Πού τριάντα τρείς υπάρχουν, σ' ός άνδρες

Με θυσιασμούς σ'ας εύλογούν.

Προστατεύετέ μας

'Εσείς, βοηθήσατέ μας,

Στους θεούς μιλείτε για μ'ας

Ω δόξαμένω.

Κ' απόπερα του δρόμου των πρόγονων

Και των ανθρώπων των καλών,

Στάλασινά τα μέρη,

Μη μ'ας περιπλανάτε,

Κι' άγελάδες κι' άτια, θεοί,

Χαρίσατέ μας.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

1) Οι Πάντες θεοί (Vierge-déité, είνε ιμμοσφαιρικοί θεοί των 'Ινδών.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ

[Οι δύο εκλογικές προκήρυξεις που δημοσιεύουμε παρακάτω βρίσκονται στο μεγάλο μου ιστορικό άρχειο. 'Εχουνε τυπωθή στο τυπογραφείο ή «Κεφαλληνία», και καθώς φαίνεται είναι παραρτήματα της έφημερίδας «χωρικός». Ο Θ. Καρούσος είναι καλόγνωμος πολιτικός και μεγαλόκαρδος πατριώτης. Το δείχνουν ακόμη κι' αυτές οι παρακατινές προκηρύξεις, που δημοσιεύουμε όχι μόνον για τη γλώσσα τους τη δημοτική, την καθάρια κεφαλληνική, αλλά και για τις ιδέες του, τις περιέργες, μα και φωτινές σε πολλά σημεία και σφανταχτερές. Στη δεύτερη προκήρυξη γίνεται μακρύς λόγος και για το μεγάλο σατυρικό ποιητή της σύγχρονης 'Ελλάδας τον 'Αντρέα Λασκαράτο. 'Αλλ' ό,τι λέγει για αυτόν ο μακαρίτης Καρούσος θέλει και λίγο χόσκινισμα.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ

Πρέπει να ξέρετε, άδέρφια μου, πώς εφίς εδώ 'στο Ληξούρι οι φίλοι όπου από καλωσίην τους με άγαπάνε ίσως και παραπάνου απ' ό,τι μου πρέπει, ήθελ'σανε να βγάλουνε κι' έμέ σαν Προφαντικό για υποψήφιο της νέας Βουλής. Το λοιπόν θα παρήσισατώ κι' εγώ για να μ' εκλέξετε 'Επίτροποι αν ήναι με τον όρισμό σας.

'Αγκαλά και μού φαίνεται να Σας άκούω τι θα μού καλαναρχήσετε.

«Μπρέ, άδελφέ, τί έπαθες έπίτο να μ'ας ξεφύτρωσης και εσύ σά Μαντάρι; 'Εδώ μεγάλα και ράβια πνίγονται και σύ βαρκαούλα τί θέλεις; Μίσα σε τίποτα χλαλή τί κυριασμός σε' εξαδαλίσκει να γυρεύεις και σύ 'Επίτροπία, που πότι σου ουτε κατόλδως 'Εκκλησίας δεν έστάθηκες, και τώρα Σου βουλήθηκε να Σε κάνομε γαστάλδο όλης της Κεφαλονιάς; 'Η τρέλλα Σου, Παιδάκι μου, βαθιά να ριζομένη. —Δεν ήξερες πως εκεί μέσα στη Βούλη γίνεται του Διαβόλου ό χορός;» κι' εκεί χρειάζονται υποκείμενα που να χορεύουν

» να σ' εφοτέρια, και να πετούνε ή φτέρνας τους φτερίδες; Και συ εδ' άχόρεψες ποτέ σου το συρτό;» «Είρεις που πας ή όργη του; Δεν 'ντρέπεται να βένεσαι και σε με τους πρωτοφρευτάδες;» κι' ή κορμινού τον άνδρα της με τους κραματαναφές!

» 'Εμείς άδελφέ, χρίος έχουμε πρώτα πρώτα να η εκλέξομε από εκείους τους 'Ανομάτους που είν' καιρό του συχωροκαρδωμένου Ουάρδου όγτες μ'ας έφτανε το σπάρο στη γλώσσα, οι δυστυχεί για το καλό της Πατρίδος υποφέρουνε πάρα καίρους και λ'αχτάρεις και κινδύνους, που τότε κανείς δεν ήθελε να ήναι φύλλος 'ατόν κόρφο του. —Κι' έπειτα δεν βλέπεις και πόσοι άλλοι υποψήφιοι έβγήκανε, που δεν 'μπορεί κανείς να το άρνηθ'η, πως μεταξυ σ'ι δαύτους είναι, Γιε μου, άνθρωποι. 'Εξυπνοί, τίμιοι, και πετ'χοκουμένοι 'στα πράματα. » 'Ωστε όπου σε συμβουλεύομε για το καλό Σου να καθόσουνε ήσυχος, γιατί όποιος 'στη γ'η καθεται καλά, και τα πέλαια γυρεύει, ή Διαβόλος του κώλου του κουκκιά του μαγειρεύει».

Ναι, άδέρφια μου, μού λέτε το 'Εβ'αγγέλιο, όλα αυτά που στοχάζεστε τα μετράτε με γνώση και φρονιμάδα. 'Εχετε δίκιο. Πλήν, με το ψωμί, δεν φταίω κι' εγώ. Φταίνε εκείνοι οι φίλοι, όπου ήθελ'σανε την ύστερη ημέρα να βγάλουνε κι' έμένα 'στο Μείνταγι. ή για να πώμε την αλήθεια, ουτε εκείνοι δε φταίνε γιατί το κάμανε με καλό σκοπό φταίει ή τύχη μου, γιατί με έπεδαμ'λωσε σ'ι τρόπο που δεν έχω ουτε τα όμπρες ουτε τα όπίσω.

Τί λοιπόν να σας π'ω ούτ'εγώ δεν ήξέρω, μαρτύς μου ή Θεός. Να σας π'ω γλυκόλογα για να μ' εκλέξετε, χαρι του λόγου πώς πέφτει ή σταλαματιά μου για την πατρίδα; Μα σεις άνθραμα τι πιστεύετε κι' έχετε όλο το δίκιο γιατί όποιος κα'η στο ζεστό, ροδ'αται και 'στο κρύο. Να σας τ'άξω λαγούς με πετραχήλια, πώς θα κάμω τάχατες τον τόπο μας Μεσίρι και ν'άχετε του 'Αβραάμ τα άγαθά; Ναι, μα τα ψέματα έχουνε κοντά ποδάρια. Γιατί και πώς 'μπορεί να κάμη κανείς το καλό που μ'ας έχουνε τα χέρια δεμένα οι ξένοι; χωρίς έρμένα και κουπιά 'Α Νικόλα βόχθα.

Το μοναχό που μπορώ να Σας βεβαιώσω 'ς τη ψυχή που θα δώσω του Θεού, είναι, πώς αν θελήσατε να μπ'σετε κι' έμέ σε τέτοιο χορό (όπου για τα δίκια που είπαμε άπάνουθε δεν τ' πιστεύω), θα κολλήσω ασφαλτα σ'αν τη σφήκα σ'εκειά τα πρωτοπαλλήκαρα του Νησιώνε μας, όπου για περισσάις φοραίς εκεί μέσα 'ς τη Βούλη τρέχοντας άντάμα με την κυράτζα προστασία γύρου, γύρου τ' άλλωνάκι, ύστερα ύστερα την εκατασκοτίσανε και την έκ'μανε τη μαύρη κούρτουλοκουβάρι.

Ληξούρι ταίς 13 Γεναριού 1862.

Το άδέρφι Σας

Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ.

Υ. Γ. Δειλινό της 'Ιδίας μερός.

'Ω του θαύματος! έμα άκουσα τη αύγή πως έστειλανε έδώθε 'ς το 'Αργιστόλι τον Κατάλογό μου για να παρρησιασθ'η, έκ'ατζα κι' έγραφα εκείαις ταίς άπάνου ολίγαις άράδαίς σ'αν καιμμένος υποψήφιος—πλήν τώρα το δειλινό της 'Ιδίας ημέρας τί βγαίνει έξου; Μου είπαν πως εκείος όπου έπηγαίνε 'ς το 'Επ'αρχείο για να παρρησιάσ'η τον Κατάλογόν μου, καθώς ανέβαινε την σκάλα, άπάντησε κάποιους όπου είχανε κακό ποδιακό, και σ'αν τους είδε θα άδασκώθηκε και έτ'ζι τον έπιασε κύλικας π'οίν προφάση να τον παρρησιάσ'η κι' έφυγε συλλίτρεχος. 'Εκάθε όμποδο προς έφελας.

Καλλίο που ήλθε έτ'ζι το π'εμα γιατί ή Θεός με ατόν τον τρόπον έφύλαξε και τους δύο μας, όστε

ὅπου οὐτε ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν ἀμαρτία πῶς Σὺς ἐζήμωσα ἔς τὸ παραμικρὸν ὅχι ἀπὸ ἄλλης αἰτίας βέβαια παρὰ ἀπὸ ἀπραγιά μου, οὐτε πάλι καὶ Σὺς νὰ λάβετε βαργόμια σ' ἐμένα, καὶ ἔτι νὰ κάμουμε τὸ κέφι τῶν ἐχθρῶν μας καὶ νὰ χαροῦντε πῶς ἐκρύβανε ἡ ἀγάπη μας, ποῦ καλλίον νὰ πιασῇ ἐκεινὸς ὀργυρὸ καὶ κρύον !

Ὡς τόσον γὰρ τὴν ὥρα δ, υἱ ἐπαμε νερό κι' ἄλλαι.

Β'

ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ

Μὴ στοχαστῆτε, ἀδέρφια μου, πῶς ἔρχομαι τώρα γιὰ νὰ σὰς δώσω θυμιατισαῖς καὶ νὰ σὰς κάμω μετάνοιαις ἐμπρὸς σας γιὰτὶ μ' ἐκλέξατε ἀνταμικῶς μετὰ τὸ αἰτέρι μου Ἐπίτροπό σας. Τέτοιαις ἀρχονταῖς καὶ παχόλοισι οὐτε σὺς τὰ καταδέχεσθε, οὐτ' ἐγὼ τὰ ξέρω γιὰτὶ ἐμεῖς εἴμαστε Ἕλληνες, καὶ ἀκολουθῶς δὲν συνήθαμε τέτοια πράγματα, μὰ ἴντροπαῖς, αὐτὰ τάφινουμε νὰ τὰ κάνουνε ἡ περούκαις ἡ Βενεζιάνικαις. Τὸ μοναχὸν ὅπου ἤμπορῶ νὰ Σὺς βεβαιώσω μετὰ τὴν ἐλπίδα καὶ εὐκρίνεια εἶναι πῶς παρακαλῶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας τὸν Παντοδύναμον νὰ με φωτίσῃ καὶ νὰ με δυνάμωσῃ νὰ ἐνεργήσω ἐμπράκτως ὅ, τι εἶναι γιὰ τὸ κάλλιον σας.

Μὴ πρὸς βῆρος, ἀδέρφια μου, ἀνίσως πρὶν πάω ἔστὸ θέλημά μου σταματῶ πρῶτα μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ συλλογιστοῦμε ἀντάμα (γιὰτὶ τὸ στοχάζομαι πολὺ χρειάζομενο γιὰ τὴ δική σας καὶ γιὰ τὴ δική μου ὑπόληψιν) σὲ τί μεγάλο καὶ ἀπάντεχο κίνδυνον εὐρεθήκαμε σὲ τούτῃ τὴν ὕστερη ἐκλογὴ, καὶ ἀπὸ τί παγίδαις μᾶς ἔσωσε ἡ Πρόνοια, ὅπου ὄντες ἔχει κανεὶς σὲ δαύτῃ ταῖς ἐλπίδαίς του ποτέ του δὲν χάνεται.

Γνωρίζετε, ἀδέρφια μου, πῶς ἡ σπεῖρα τῶν ἐχθρῶν μας σ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκλογῆς, ποῦ πρέπει νὰ τὴν γιορτάζουμε, ἐθάλανε σ' ἐνέργειαν κάθε διαβολικὸν μέσο γιὰ νὰ μὴ μείνουμε ἐμεῖς οἱ ὑποψήφιοι τοῦ λαοῦ καὶ μάλιστα ἐγὼ, ποῦ εἶμαι σκόρδο ἔστὸ μάτι τους· τὸ λοιπὸν ἀκούστε, ἀδέρφια μου, τί ἐμνηχανεῖτο νὰ κάμουμε σταῖς παρεκμοναῖς τῇ ἐκλογῇ, κι' ἔτσι μετὰ τοῦ ζουρλοῦ τὸ χέρι νὰ βγάλουνε τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα.

Ἐδῶ ἔστων τόπο μᾶς γιὰ τὰς ἀμαρτίας μας μᾶς ἐξεφύτρωσε ἕνα γιορτόπιασμα, σιδερομύτικο καὶ γιωμένο πρᾶμα, ποῦ εἶπε ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ καὶ τόκαμε. Νὰ μὴν ἀδασκαθῇ ἔχει ἐπάνου του τόσαις χάρισαις, ποῦ ὅποιος ἀκούσῃ τὸνομα Ἀντρίας Λασκαρατός, σηκώνεται ἡ πέτσα του κι' ἀνατριχιάζουνε τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλίου του, γιὰτὶ ἔστὸ πάτημα τοῦ ἔρχονται ἔστὸ νοῦ ἡ ἀσέβειαις του, ἡ κακολογίαις του, ὁ φθόνος, ἡ ξεδιαντροπία του, καὶ κοντολογίς ὅλα τὰ κακὰ του προτερήματα. Τὸ λοιπὸν αὐτὸ τὸ παραζούζουλο ἀπὸ μιὰ τσ' ἀρχῆς ἀφοῦ ἔκαμε τσοῦ δούτυχους τοὺς γονεῖους του νὰ πιούνε κούπαις φαρμάκι, ἀφοῦ σὰ φεῖδι κολοβὸν ἔσκρωξε τόσους καὶ τόσους τίμιους καὶ καλοὺς πολίταις, ἀφοῦ ἔβγαλε, σάν ποιητὴς τάχατες κάτι τραγούδια ποῦ δὲν τᾶτρωε σκύλος, γιωμάτα βρυσαῖς καὶ πομπόλογα, τί πετριά τοῦ μ'π'ηκε ; πῶς δὲ εἶναι μοναχὰ ποιητὴς, μὰ πῶς εἶναι, δὲν ἤξερω πῶς νὰ τὸ πῶ Φιλόσοφος, Θεολόγος, ἢ Ἀπόστολος μιᾶς νέας Ὁρησκείας. Ὅθεν ἐδῶ καὶ ἐξὶ χρόνους τυπώνει μιὰ φελλάδα γιὰ νὰ μᾶς κατηχήσῃ, ὡς φαίνεται. Καὶ τί ὁμορφὴ κατήχησι ! Πελαγῶναι σὲ πράγματα ποῦ δὲν ἤξεροι ποῦ πάει ἡ ὁρμή της· καὶ γιὰ νὰ δείξῃ τάχατες πῶς εἶναι προκομμένος καὶ πῶς ἔμαθε ἀπ' ὅξου τὸ Βολτέρρα, κάνει ἐκεῖ ποῦ κάνουνε ὅλα τὰ δευτεῖα ὄντες θέλουνε νὰ φανοῦνε γραμματισμένοι κι' ἐξυπνοί, ἤγουν πέτεται μετὰ πολὺ καμάρι, πῶς δὲν σκιάζεται οὐτε διαδούλους οὐτε Βρικολάκους, μάλιστα πῶς δὲν πιστεύει τίποτοι. Μὰ μετὰ νὰ ἱσταμάτουνε ἕως ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴ μεγάλη του σοφία ἐπειδὴ καὶ μᾶς ἐγνοίαζε ἡ ἐπίστευσι ἡ δὲν ἐπίστευσι ; ξένη ἐγνοία ἐγέρασε τὸ σκύλο μου. Πλὴν ὁ δαίμονας τὸν ἀμωξε νὰ πάῃ καὶ παραμπρὸς καὶ ν' ἀμωπῇ καὶ σὲ πράγματα ποῦ μᾶς γγιάζουσε μέσα ἑστὰ φύλλα τῇ καρδίᾳς. Ἐλαβε τὴν αὐθάδεια ὁ ἀφωρεσμένος νὰ ἐμπαίξῃ τὴν Ἀγία Τριάδα, νὰ πῇ τὰ ἅγια Λείψανα κορμιά παστιδιασμένα, καὶ νὰ ὀνομάσῃ τοὺς Θεοφόρους Ἀποστόλους Ὑπαρᾶδες ἀγραμμάτους (φυσικὰ σὰ καὶ δαύτον) ποῦ ἐκαλπίσανε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ νὰ ξεράσῃ μέσα ἀπὸ τὸ σκάφο του τρομεραῖς βλαστήμιας ἐναντίον εἰς τὰ ἱερὰ δόγματα, εἰς τὰ μυστήρια, εἰς ταῖς εἰκόνας τῶν ἁγίων μας, καὶ εἰς ταῖς ἱεροτελεταῖς τῆς Ὁρθοδόξου Ὁρησκείας μας.

Τώρα λοιπὸν σὲ τέτοια περίστασι ὅπου ἐμπαίζογελάσθη ἡ Πίστις μας, ὅπου ἐπικρατήκαμε ὅλαις ἡ καρδιαῖς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ ὅπου ἐχασκογελοῦσαν οἱ ἀλλόφυλοι ἐχθροὶ μας πῶς κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κατακρίνουμε τὴν Ὁρησκείαν μας, πέστε μου ἀδέρφια μου, τί ἐπρεπε νὰ κάμω ; ἐπρεπε νὰ σταθῶ μετὰ σταυρωμένα τὰ χέρια ἀδιάφορος, καὶ νὰ μὴν ἀποδείξω πιαστὰ πῶς αὐτὰ ποῦ τ' ἀμωπνίζει ὁ Θεομπαίκτης ἔς τὴ φελλάδα του δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ

ξύλα κούτζουρα, δαυλιά κατακαῦμένα ;

Μὰ σὺν εἶδε πῶς τὸν ἀποστόμωσα καὶ πῶς τοῦ ἐξεσκέπασα ἔς τὸ φανερό ὅλην τὴν ἀμάθειαν καὶ τὸ βουρκο πῶς μέσα ἔς τὸ βρωμοκέφαλό του, ἔτι νὰ κάμῃ ὁ παμπόνηρος, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ἐμάζωξε τὴν Ὁρά του, πλὴν ὡς τόσο ἔβραζε μετὰ τὸ ζουμί του, κι' ἐγύρευε ἀφορμὴ νὰ ξεθυμάνῃ τὴ λύσσα του καὶ νὰ χουμίσῃ καταπάνου μου σὰ σκυλὶ κρυφοφαῖκο.

Τὸ λοιπὸν τώρα σὲ τούτῃ τὴν ἐκλογὴν ἵπου, καθὼς γνωρίζετε, ἐσύντρεχε γιὰ ὑποψήφιος κι' αὐτὸς ὁ ἀδιάκριτος καὶ ὁ ξεδιαντροπος ὡσάν κακὸς Ἐβραῖος, σμίγεται καὶ μετὰ ἄλλους ἐχθροὺς μας συναγροικίεται μετὰ δαύτους πῶς ἐκεῖς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μετὰ τὴν φαρμακεμένην του γλώσσα καὶ μετὰ ταῖς συκοφανταῖς του, καὶ ἐτοῦτοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μετὰ τὰ καταχθόνια ἔργα τους καὶ μετὰ ταῖς μηχαναῖς τους, νὰ με πελεκήσουνε μετὰ κάθε τρόπο καὶ νὰ με κάμουνε κακοθάνατον. Πλὴν ἄλλα λογαριάζει ὁ Γαῖδαρος κι' ἄλλα ὁ Γαῖδουρολάτης. Ἐτῇ κιάλῃς τὴν παραμονὴ τῆς Ἐκλογῆς (καὶ ὡς καὶ τοῦτο μετὰ τέχνην γιὰ νὰ μὴν ἔχω καιρὸ νὰ διαφεντευθῶ) μᾶς ξετρυπώνει τὸ μουσουθὶ τοῦ καὶ σὰ φράπας ὅπου εἶναι καὶ ὅπου δὲν λείει καλὸ μήτε γιὰ τὸ χριστό, μετὰ περνάει ἀπὸ τοῦ βελονίου τὸν κῶλον, καὶ βγάνει μέσα ἀπὸ τὸ μαγαρισμένο στόμα του, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ στόμα ὅπου ἔβρισε καὶ Θεὸ καὶ ἀνθρώπους καὶ Πατρίδα καὶ Ὁρησκείαν, τὰ πουλιὸν συχαμερὰ ψέματα ἐναντίον μου, ποῦ δὲν τὰ ἔλεγε ἡ χειρότερη δημόσια, ἐκατῇ ἡ Πομπῇ ἔστὸ διάβα καὶ γελᾷ τσοῦ διαβάταις. Μὰ δὲν ἤξεροι πῶς ὅποιος φτυεὶ τὸν ἥλιον φτυεὶ τὰ μοῦτρά του.

Πλὴν τώρα δὲν χρειάζεται πολὺ ἄλλαι γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί ἦταν αὐτὸ τὸ παγινίδι, καὶ πῶς ἐπασκίσανε οἱ ἐχθροὶ μας νὰ μᾶς μπουρλιάσουνε καὶ νὰ μᾶς βάλουνε τὰ δύο μας ποδάρια σ' ἕνα παπούτσι. Αὐτοὶ ἐπιστεύανε πῶς, πρῶτα μετὰ ταῖς βρυσαῖς καὶ μετὰ ταῖς συκοφανταῖς τοῦ μουρλοῦ, κι' ἐπειτα καὶ μετὰ τὰ δικὰ τους συμπίσματα καὶ τέχναις, ἀσφαλτα θὰ σὰς πλανίσουνε, ἀδέρφια μου, νὰ με καταψηφίσῃτε, καὶ ἔτι καταψηφίζοντας ἐμεῖς νὰ καταψηφίσετε τὸν ἑαυτὸ Σὺς καὶ ταῖς ἀρχαῖς σας.

Αὐτοὶ οἱ θεοκατάρτοι ποῦ σὰς ἔχουνε δίπλα μέσα τους, ἤξεραν πολὺ καλὰ πῶς ἐγὼ ἐστάθην διὰ τριάντα χρόνους ἕνας ἀπὸ ἐκείους ὅπου ἐδουλείψανε τὸν ἐλληνισμό πιστὰ καὶ τίμια, πῶς ἔχουσα σέικα ἔδρωτα γιὰ νὰ τὸν κεντρώσω πρῶτα, σάν καλὸς γεωργός, ἔσταῖς

Ο ΞΕΝΟΣ

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΜΠΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Ξένος.

Η γριά Στριγγλα.

Η Βασίλισσα.

Κόρες (φαντάζονται ἀκουεῖς, πολλὲς, ἀς ξεχωρίζω μονάχα τέσσερες σὴν κουβέντα).

Παλληκάρια.

Τώρα ὁ ξένος περπατᾷ μοναχὸς ψαχτὰ μεσ' τὸ σκοτάδι. Ὅστερα ἀπὸ λίγο παρουσιάζονται οἱ κόρες ξεφωνίζοντας καὶ γελῶντας. Ὁ ξένος ξαφνιάζεται, τὰ χάνει. Ἡ σκηνὴ φωτίζεται, μακρὰ ἡ γριά Στριγγλα παραμονεύει. Μέσα σ' αὐτὰ γέλοια ὄλων.

Α' ΚΟΡΗ (γελαδτά). Μένει ὁ σύντροφός μου ἕνα

μόνο μοῦδωσε φίλιν ἑλάκαιρη τὴ νύχτα, ἦταν ὅμως γλυκὸ. Ἀποσταμένος ἔγειρε, γιὰτὶ ὅλη τὴ μέρα ἔσπερνε στοὺς κάμπους, δὲ θυμᾷ πῶς τὸν λένε ἦταν ὅμως ὁμορφο παλληκάρι.

Β' ΚΟΡΗ. Μένει ὁ δικός μου δύο μοῦδωσε φιφιά τρελλὰ σάν τὸν οὐρανὸν ὡς τὸ ταχύνικο !... Γὼ τοῦ ζητοῦσα κι' ἄλλα... εἰ μοῦ λείει ἄβριο εἶνε γιορτὴ τὰ νύκταρα, ζήτησέ με μεσ' τὰ παλληκάρια ἃ με λαχταρᾷς ἀκόμα, γὼ σὲ διψῶ γιὰ μιὰ ἄλλη ἀκόμα νυχτιά.

Γ' ΚΟΡΗ. Μένει τὸ βοσκόπουλο ἔγειρε στήν ἀγκυλιά μου σὲ ὕπνον βαθύ, ἀποσταμένο ἀπ' τὰ τρεξίματα ὅλης τῆς μέρας· στίς ράχες μετὰ τὰ πρόβατά του. Τὴν ἀβγὴ ὅμως, τὴν ἀβγὴ τ' ἦταν ἐκεῖνο, νέα ζωὴ λὲς πῶς μᾶς πλημμύρισε, τί παιγνίδια, τί χαρές !... Τί ὠραῖα ποῦ ἦταν ! Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμα βγῆ, ὁ οὐρανὸς ἦταν τριανταφυλλένιος· ὅταν ὁ ἥλιος πρόβαλε μᾶς βρῆκε ξεψυχισμένους στὴ λαχτάρα.

Δ' ΚΟΡΗ. Ἐμένα μοῦδωσε ἀμέτρητα φιλιὰ κι' ἡ ἀβγὴ μᾶς βρῆκε πάλαι διψασμένους. Ὡ, τί τρελλὴ νυχτιά !... Ὁ καλὸς μου ὅλη τὴ μέρα δοκίμαζε κρασιά γιὰ τὸ σημερινὸ πανηγύρι. Τί κρίμα ποῦ τ' ἄστρα σκοτεῖνιασαν γλήγορα στῆς μέρας τὸ φῶς.

Η ΓΡΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΑ (ποῦ ἀπὸ μακρὰν πετροβολεῖ εἰς παρθένους). Καταρχμὴν γενιά, διαβολοπαρμένη γενιά, τοῦ Σατανᾶ ἀποσπάρια, γιὰτὶ γελάτε ; Τὸ γέλοιο σας τὸν ὕπνον μου ταραξί, νοιαστεῖτε καὶ λίγο τ' εἰσάστε !... Ἡ μοῖρα δὲ σὰς πότισε τ' ἀθάνατον νερό. Ὅλο χοροὺς, μεθύσια κι' ἔρωτα, κλάψτε καὶ λίγο νὰ χαρῶ.

(Οἱ κόρες πιάνονται σὲ γῦρον καὶ χορεύουν τραγουδῶντας).

Κι' ἂν λέν κρῖμα τὸν ἔρωτα
τί ψέμα φοβερό
μ' ἀπτόν γιομίζει ὁ κάμπος
λουλούδια ἕνα σωρό.

Η ΓΡΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΑ. Τώρα ἀρχινῶσιν καὶ τὰ τραγούδια, νὰ λοιπὸν, (εἰς τὴν πέτραν) ἔπιστη γενιά, τῆς κόλασης· θρέμει, φωτίζει θὰ πείσῃ νὰ σὰς κάψῃ ἀπ' τὸν οὐρανόν.

(Πιάνονται πάλαι οἱ κόρες σὲ χορό).

Οὐρανὸν καταρανεῖ
παιγνιδιάρη καὶ ζουρλὴ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΜΙΑ ΣΤΗΛΗ

Ἀπὸ τὸ «Ἀστὺ» τῆς Πέμπτης ξανατυπώνουμε ἓνα ὁμορφο χρονογράφημα τοῦ Παπαντωνίου, ὁδίαφορο ἂν εἶναι γραμμένο καὶ στὴ μιχτῇ ἢ ἀλήθεια τοῦ τὸ σώζει—καὶ τέτια μάλιστα τσουχτερῇ ἀλήθεια ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὺς καιρὸς εἶταν πὰ νάκουσε γιὰ νὰ νιώσουμε τί σημασία πρέπει νὰ δίνομε στὶς δημοσιογραφικὰς κριτικὰς. Οἱ κριτικὰς τοῦ Ξενοπούλου ἐξαίρουνται δὲν εἶναι δημοσιογραφικὰς εἶναι φιλικὰς.

Πολλοὶ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν σταυροκοπηθῇ εἰς τὸ θέαμα τῆς θεατρικῆς στήλης τῶν ἡμερησίων κατὰ τὸ 1906. Ἡ στήλη αὕτη, καθὼς εἶνε γνωστὸν, χρησιμεύει διὰ νὰ ξεύρετε ποῦ θὰ διασκεδάσετε τὸ βράδυ. Σπουδαία στήλη, διὰ πολλοὺς λόγους εὐνοήτους, Σπουδαιότερα δὲ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦτο ἡ μόνη στήλη ἡμερησίου, ἡ ὁποία πολιορκουμένη ἀπὸ τὸ ψεῦδος τῆς ἡμερησίου, ἀντέστη ὡς γενναῖος στρατηγός. Ἦτο ἡ μόνη ποὺ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἐπεσον ἡ εἰδησις, ἔπεσε τὸ τηλεγράφημα, ἔπεσε τὸ ἄρθρον, ἔπεσε τὸ κοινωνικὸν ὑπὸ τὰ κανόνια τοῦ Μυγχαοῦζεν. Ἡ στήλη τῶν θεατρικῶν ἀνθίστατο. Ἐλέγεν «Ἀπόψε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸ δῶμα Πίστις, Ἑλπίς καὶ Ἐλεος». Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους μίαν πρωίαν, ἀλωθεῖσα ἀπὸ τὸν Μυγχαοῦζεν, ἔπαυσε νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Οἱ ἀναγνώσται ἐξυπνήσαντες κάποτε εἶδον τὴν φλεγματικὴν ἀγγλικὴν αὐτὴν στήλην, ἡ ὁποία ἐδοῦλε ταπεινῶς ἀλλὰ ὑπερόχως ὡς χρονόμετρον, νὰ λέγῃ τὰ ἐξῆς :

«Ἀπόψε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα Πίστις, Ἑλπίς καὶ Ἐλεος, εἰς τὸ ὁποῖον τόσον ὥραϊα ὑποδύεται τὴν ἡρώϊδα ἡ κυρία Ἀλατοπιπεράκη.

Ἀντίο στήλῃ ! Ἐχάθῃ, τὴν ἐπομένην ἔγραφε τὰ ἐξῆς :

«ΑΠΟΛΛΩΝ. Μεγίστη ἦτο ἡ χθεσινὴ ἐπιτυχία τῆς καλλιτέχνιδος κυρίας Ἀλατοπιπεράκη. Οἱ θεαταὶ κυριολεκτικῶς ἔμειναν κατάπληκτοι διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ δαιμονίου τῆς ἡθοποιού. Ἀπόψε ὁ «Ἰωσίας ὁ Ἀκτοφύλαξ», εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Ἀλατοπιπεράκη θὰ καταπλήξῃ.

τὴν ἐπομένην ἔγραφε.

«ΑΠΟΛΛΩΝ. Ἡ μοναδικὴ πλέον ἀριστοτέχνις τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου κ. Ἀλατοπιπεράκη κ.τ.λ.»

Διὰ τοῦ ἐνὸς τούτου συμπόρου ἐπὶ πλὴθὺς διπλῇ καταστροφῇ. Ἐχάθῃσαν δύο. Καὶ ἡ στήλη τῶν θεατρικῶν καὶ ἡ κ. Ἀλατοπιπεράκη. Ἡ πρώτη, διότι ἀπὸ ἀκάμπτου πινακίδος, εἰς τὴν ὁποίαν εἰδοποιεῖτο ἀκριδῶς τί θεάτρον ἔχει τὸ βράδυ, ἔγινε καραμοῦζα θριάμβων ἀνυπάρχων. Ἡ δευτέρα—ἡ κ. Ἀλατοπιπεράκη—διότι ἐπίστευσε πράγματι ὅτι εἶνε τὸ

ἀστὸν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὁπότε τὴν ἐπῆρε πλέον ὁ διάβολος καὶ τὴν ἐδήλωσε.

★

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸ πρῶγμα ἦτο ὑποφερτόν. Ἐφέτος ὅμως, εἰς τὸ 1906, ἔγινεν ἐπιδημία, τὴν ὁποίαν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι εἰς τὸ χεῖμερινόν «Κατακλῦμα» δὲν θὰ παραλείψῃ νὰ ὑμνήσῃ ὁ Γ' ἰὼν καθὼς ὑμνήσῃ καὶ τὴν ἐπιδημίαν τῶν φόρων. Ἀπλάδῃ : Ὁ ἡθοποιὸς ἀποστέλλει καθημερινῶς εἰς τὰς ἡμερησίδας ἀνακοινωθέν (communiqué), διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιεῖ πρῶτον ὅτι κατὰ τὴν χθεσινὴν παράστασιν ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὑπερέβη πᾶν ὄριον, δεύτερον ὅτι εἶνε ὁ Σείριος τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, τρίτον ὅτι εἰς τὸ προδεχῶς διδόμενον ἔργον θὰ καταπλήξῃ, καὶ τελευταῖον (ἀσήμερον, ἐπομένως τελευταῖον) τί παράστασις διδεται τὸ βράδυ. Ἐκεῖνο ποὺ ζῆτε ὁ κόσμος, τὸ ἀναγγέλλει τελευταῖον. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲ μᾶς χρειάζεται, πρῶτον. Ἰδοὺ καὶ ὁ τακτικὸς θεατροδημοσιογραφικὸς διάλογος τοῦ 1906.

Ὁ ἡθοποιὸς πρὸς τὸν συντάκτην τῆς ἡμερησίδος.

—Πὺς δὲν ἔγραψες τίποτα ποὺ ἔπαιξα χθὲς τὸν Ἰωσίαν; Ἐχάλασεν ὁ κόσμος.

Ὁ συντάκτης.

—Τὸ ἐλπισμὸνδῃ. Πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖον νὰ τὸ θυμηθῶ.

Ὁ ἡθοποιός.

—Εἶν' ἀνάγκη νὰ κοπιᾷς; Τὸ γράφω μόνος μου καὶ σοὺ τὸ στέλνω.

Τὸ ὁποῖον καὶ γίνεται. Τὸ γράφει μόνος τοῦ, τὸ στέλνει, καὶ δημοσιεύεται... Ἐννοεῖται πλέον ὅτι δὲν ὑπάρχει λέξις τὴν ὁποίαν νὰ λυπηθῇ, γράφων ὁ μετριόφρων ἀνὴρ τὴν ρεκλάμαν τοῦ, δὲν ὑπάρχει ἐπίθετον τὸ ὁποῖον νὰ φιλαργυρευθῇ, δὲν ὑπάρχει δισταγμός τὸν ὁποῖον νὰ αἰσθανθῇ. Λαμβάνει 500 γραμμάρια καταπλήξεως, ὀλίγον δαιμόνιον, ὀλίγον δύναμιν, ὀλίγον ψυχολογικὰς μεταπτώσεις, ὀλίγον ἐξοχος, ὀλίγον ὑπέροχος, ὀλίγον εἶνε κρῖμα ὅτι δὲν τὸν ἤκουσεν ὅλη ἡ Ἑλλάς κ.τ.λ. τὰ βράζει καὶ σεβδίζει.

★

Κατ' αὐτὸν τὸν τράπον ἡ θεατρικὴ στήλη τῶν ἡμερησίων, ἐκείνη μὲ τὰ ψιλά στοιχεῖα, ἡ πρῶτην περιφρακτός, αὐστηρά, ξηρά, ἀκριδής, ἀπλὴ καὶ λακωνικὴ ἔγινεν ἀπεριφρακτός μάνδρα ὅπου εἰσεπλήθῃσεν ὁ πληθυσμὸς ὅλων τῶν θεάτρων, μέχρι ὑποδόλεως, καθ' ὃν τρόπον κύμα διαδολώσεως ὁρμᾷ εἰς θημόσιον ἱδρυμα, ρίπτων κάτω γρονθοκοπημένους τοὺς ψουρούς. Θέαμα δηλαδὴ ἀναρχίας, πρώτης δυνάμεως. Ὅποιος θέλει παίρνει ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ὅ,τι τοῦ χρειάζεται, ὅ,τι δὲν θὰ εἶχε χωρὶς ἀναρχίαν: Τί θέλει; Δαιμόνιος; Γίνεται. Ὑπέροχος; Γίνεται. Ἐξοχοδαιμονιούπεροχος; Ἀμέσως.

ψυχαῖς τῶν παιδιῶν σας, πὺς σὲ κάθε κίνδυνον, σὲ κάθε μεγάλη περιστάσι πάντα κι' ἐγὼ ἔσκουζα γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἔθνισμοῦ, τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος· καὶ κοιτολογῆς πὺς πάντα μου σὰς ἀγάπησα, ἀδέρφια μου, σὰν κόρη τοῦ ματιοῦ μου· ὥστε ὁποῦ ἐκεῖνοι οἱ δαίμονες κατορθώνοντες τὸ σκοπὸ τους νὰ νὰ με καταψηφίσετε, ἤθελε χαροῦνε πὺς ἐκάμετε τὸ κέφι τους· γιὰτὶ ἐτῆ ἤθελε δείξετε πὺς δὲν σὰς κόφτει τίποτες γιὰ ταῖς ἐδικαῖς μου ἀρχαῖς καὶ γιὰ τὰ δικά μου αἰσθήματα, ὁποῦ εἶναι καὶ δικά σας, μὰ ἐξεναντίας πὺς ἐμὲ καὶ τὸ Λα-σκαράτο μᾶς ἔχετε ἐστὸ ἴδιο κατάστιχο, ἢ καὶ πὺς εἴστε πουλιὸ προσκολλημένοι σὲ τοῦτον τὸν ἀντίχριστο, γιὰτὶ ἐπιστέψετε ἐστὰ λόγια του.

Ναὶ πλὴν ἐσεῖς, ἐγκαρδικὰ μου ἀδέρφια, ἐμπήκατε εὐθὺς μέσα ἐστὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδιάς σου, καὶ σὲ στρίψι ματιοῦ ἐξανόξετε ὅλα τους τὰ σατανικά σχέδια, ὅλα ὅσα ὀργανίζανε ἐναντίο μας, καὶ ἴσια ἴσια μὲ τὴν ἐκλογὴ ὁποῦ ἐκάμετε ἀποδείξετε καθαρά καὶ ξάστερα, πὺς δὲν θέλετε νὰ με γδύσετε ἀπὸ τὰ λαμπριάτικα σκουτιά μου καὶ νὰ με ντύσετε μὲ τὰ Λασκαράτικα, καθὼς σὰς ἐπαρκαίναι ἐκεῖνος ὁ ἐπικατάρτος, ἐξεναντίας μὲ τὴν ψηφὸ σας ἀποφασίσαιτε πὺς ἐγὼ νὰ φορῶ τὰ λαμπριάτικα, κι' ἐκεῖνος τὰ γανωμένα, κι' ἐτσι πάντα νὰ μᾶς ἔχετε καὶ τὰ δυὸ σημαδεμένα, γιὰ νὰ ξεχωρίζετε τὸ ἀληθινὸ ἀδέρφι σας ἀπὸ τὸ Μπαστάρτικο.

Ἀπὸ τὸ Ἀηξοῦρι τῆς Κεφαλονιάς
ταῖς 24 τοῦ Μαρτίου 1862.

Τὸ ἀδέρφι Σας
Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ

ΤΟ ΕΘΛΙ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ

Λυκαβητὲ, ποῦ ὑψώνεσαι γαλήνιος
Στὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἀρμονικοῦ τοῦ ἀπείρου,
Κι' ὅταν μύδρες τὴν πλάση ἀλυσσοδέουνε
Κεῖνται μίς' σὺ θάμπη ἐνὸς ονείρου,

Λυκαβητὲ, σιτοῦ αἰθέρα σου τάχνόγελα
Ποῦ ἀργοσαλεύουνε φτεροῦγες τῶν ἐρώτων,
Στὸ μονοπάτι σου εἶδα κάποιον ἀπόβραδο
Ἀπέραντον ἓνα ποτάμι φώτων!

Κ' ἔτρεξα πρὸς τὰ κύματα τὰ ὀλόφεργα
Τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἀλλοιωτικόν, τοῦ ὠραίου...
Κ' ἦτανε τῶν πιστῶν τάχνόκερα, ἦτανε
Τὸ ξόδι τοῦ νεκροῦ τοῦ Ναζωραίου!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

σὺ τὸν ἔρωτα ἔχεις γιὸ
καὶ τὸ μεθύσι παραγίό.

Ἀστράψε καὶ βρόντησε
μέσ' τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτια
μὴ γίνεται ξεφάντωμα
στ' ἀέρινα παλάτια;

Ἡ πλάστη ἔρωτοςέρνεται
μέσα στὴ σκοτεινιά
κι' ἀφτὸς ὁ γήλιος κρύφτηκε
σὲ κάπνιν ἀγκυλιά.

Οὐρανὲ καταρανεὶ
παιγνιδιάρη καὶ ζουρλὲ
σὺ τὸν ἔρωτα ἔχεις γιὸ
καὶ τὸ μεθύσι παραγίό.

Ἡ ΓΡΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΑ (οἰχόνοντας πέτρες). Κα-
ταραμένοι, ἡ ἀμαρτία σὰς πλημμύρισε, σ' ὅλο τὸ
χωριὸ δὲν ἀκούς οὐτ' ἓνα κλάμα, μόνε βλέπεις δα-
κρυσμένα μάτια ἀπὸ ἔρωτα καὶ μεθύσι.

(Οἱ κόρες πιδνούνται καὶ χορεύουν).

Κι' ἂν λέν κρῖμα τὸν ἔρωτα
τί ψέμα φοβερό

μ' ἀφτὸν ὁ κόσμος γίνηκε
ἐγίνηκα καὶ γώ.

Τίς πόρτες μανταλώστε
καὶ κλείστε καὶ τίς νιές
τὰ μάνταλα θὰ σπάσουν
τοῦ ἔρωτα οἱ αἰτίες.

(Οἱ κόρες ξαπλώνουνται στὴν πρασινάδα ἄλλες
ἀνάσκελα μὲ τὰ χεῖρια σταβρωμένα πίσω ἀπ' τὸ
κεφάλι, ἄλλες πλάγια, ἄλλες πάλι μονάχα κάθονται
σταβροπόδι).

Α' ΚΟΡΗ. Μπα ἓνας ξένος ἐκεῖ.

Β' ΚΟΡΗ. Ἐ! ξένη ποῦθε μᾶς ἔρχεσαι;

Ο ΕΕΝΟΣ. Ἀπὸ μιὰ πολιτεία ποὺ οἱ ἄθρῳ-
ποι εἶναι δεμένοι.

Β' ΚΟΡΗ. Καὶ ποιὸς τοὺς ἔδεσε;

Ο ΕΕΝΟΣ. Πολλὰ ζητᾷς ἀπὸ μίνα κόρη, τοῦτο
μόνο ξέρω ὅτι ὅλοι εἶναι δεμένοι ἐπὶ ἴδιο σκοινί.

Β' ΚΟΡΗ. Καὶ δὲ λύνεται κανεὶς;

Ο ΕΕΝΟΣ. Ναί, στὰ ἑκατὸ χρόνια ἓνας, θέ-
λει καὶ τοὺς ἄλλους νὰ λύσῃ, οἱ ἄλλοι δὲ θέλουν,
κ' ἐτσι τρῶει τὰ νιάτα του κοντὰ ἐπὶ σκοινί ἀφτὸς
ποὺ ἦταν λείτερος νὰ τρέξῃ.

Γ' ΚΟΡΗ (σιεῖς ἄλλες). Μοῦ φαίνεται πὺς τὸν
ξέρω.

Δ' ΚΟΡΗ. Βέβαια εἶναι γνωστός μας.

Γ' ΚΟΡΗ. Ἐ! ξένη δὲ μᾶς θυμᾶσαι;

Ο ΕΕΝΟΣ. Ναί τώρα ποῦρχομαι στὰ σύγ-
καλά μου μοῦ φαίνεται πὺς δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ
ποὺ σὰς βλέπω, μοῦ φαίνεται κάποτε ἄλλοτε νὰ
σὰς εἶδα.

Β' ΚΟΡΗ. Σὲ θυμᾶμαι ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Ο ΕΕΝΟΣ (τὴ ζυγώνει). Μὰ καὶ σὺ τώρα μοῦ
φαίνεται γνωστή, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ σὲ βλέπω κάθε
μέρα, μὰ δὲ μπορῶ νὰ νοιώσω καλά ποιά εἶσαι.

Β' ΚΟΡΗ. Μιὰ κόρη εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν ὅλες
τίς συχωριανές μου.

Ο ΕΕΝΟΣ. Μὰ καὶ τίς ἄλλες τὸ ἴδιο...

Β' ΚΟΡΗ. Θυμᾶσαι ποιά εἶναι ἡ πρώτη φορὰ
ποὺ συναπαντηθήκαμε;

Ο ΕΕΝΟΣ. Βασανίζω τὸ μυαλό μου μὰ τοῦ
κάκου καὶ σ' ἔχω τόσες φορές δῆ...

Β' ΚΟΡΗ. Θυμήσου, θυμήσου τὴ βραδιά ποὺ
πρωτοεῖδες τὸ φεγγάρι μωρουδάκι τότε ἀκόμα, τοῦ
γελοῦσες τοῦ φώναζες νάρθη κοντὰ σου, σπαρταροῦ-
σες στῆς μάννας σου τὴν ἀγκυλιά λὲς κ' ἤθελες νὰ
πᾶς ἐκεῖ, ἔνοιγες τὰ χερὰκια σου γιὰ νὰ τὸ πιὰ-